

LEBRIS

We know
books

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHIRAN, GABRIELA

Tot mai simplă, viața! : poezie / Gabriela Chiran. -

Apahida : Neuma, 2024

ISBN 978-630-6592-32-6

821.135.1

GABRIELA CHIRAN

Tot mai simplă,
viața

POEZIE

Editura
NEUMA
2024

Cuprins

integrare	5
răspuns	6
consum	7
empatii	8
poem simplu	9
ispită	11
certarea visului	13
asimilare	15
peste ani	16
smerire	17
lucruri simple	19
imprudență	21
returnări seara	22
coliba de frunze	24
frica de timp	26
egalitate sfioasă	28
eșarfă	30
râul	31
necunoscut	33
re-cunoaștere	34
puntea	35

interval	37
irosirea întregului	38
preț	39
soartă	40
la locul lor	41
fluieratul	43
să intru? să nu intru?	45
complicități	47
respirație	49
masca	51
liliac	53
fără mine	55
iluzia	57
parte (inspirație la un cântec)	58
la o simfonie	60
ceasornic	62
lipsă	63
viață recentă	64
parcă ne-am juca	66
subterfugiu	67
cântec ireversibil	68
cerneala simpatică	69
simplificare	70
vindecare?	71
trezire	72
întâmpinare	73
preajmă	75
repetare	76
rezervă	77

tinerețe	79
pe sfârșite vara	80
ce să devenim	81
revedere	82
vierme	83
cartea uitată	84
când se trece la ora de iarnă	85
papion	86
viziune	87
ritmuri	88
fortăreață	90
an nou	91
strigăt	92
salvator	94
rău fizic	95
De aceeași autoare	97

*Autoarea aduce calde mulțumiri
domnului Eduard Pascal, asociat coordonator
Eurobusiness LRJ SPRL, pentru sprijinul prețios
acordat în editarea acestei cărți.*

integrare

mă întind
pe propria-mi piele (complet descusută,
ca o haină, când pe cealaltă parte întorcând-o
intenționezi să-i refolosești țesătura, viața să
i-o lungești)

prea multe cute, prea multe, îmi spun
cum o să rezist?

dar se naște chiar acum ceva nou...
un organ (altul)
o străină senzație
un gust
trebuitor poate
acestui
rest
de viață...

și după

răspuns

a scrie
când de închipuire se dezice realul

a nu scrie
când, fericită în sine, se dezice de real
închipuirea

a visa fără scop

a trece
într-o variantă mai liberă visul
care se scrie pe
celălalt *corp*
al tău:

a răspunde

consum

realitatea e o zidire înceată, un adăpost
pe care singur ți-l faci
din tine însuși din petice de piele de oase,
de gând
puse unul lângă altul lipite

crește
din aproape-n aproape
din tine

e gata (sau nu) când materia primă e gata
și ea
în sensul că
s-a epuizat

empatii

mă-ntrebam
dacă pe tine te doare
(rămăsese legătura noastră durerea)
mă-ntrebam
cum mai ostoiești tu aripa dinăuntru,
ce-i cânti tu
îngerului
încă nenăscut pentru aripa-aceea

și luam pe cont propriu absența și zilele
la fel o fi și în moarte, gândeam,
și în moarte
la fel...

arătări ciudat de cumiți îngheța pe geam
iarna
timpul hiberna sub zăpezi – era bine:

mă-ntrebam, aripa-aceea,
când își va naște ea înăuntru meu restul,
o să te doară?

și-așteptam ecoul durerii tale
în mine

poem simplu

tot mai simplă, viața!
nu cere, se pare, decât
esențialul

coșul zilnic cu
flori trimise din grădinile ce vindecă melancolia?
strictul necesar cum s-ar zice, de iubire și cântec,
de soare și fugă?

dar îți devin lucrurile mai dragi:
se dematerializează

și tu lor: încep să te semnifice
cum abajurul verde ochiul tău lin
când amintirile nu vor
să se mai întoarcă în trecut ci în cântec

ziua
și ea
– ce simplă!
trupul se-agață de reguli absent, sufletul e liber,
rar
îi găsești împreună acasă

și mai simplă noaptea când
visurile trec în vise, prind în ele viață, *se trăiesc*

și nici nu-ți pare rău a doua zi că te-ai trezit din vis,
fiindcă trăiești încă

din
pâinea asta bună a nopții, care te ține
și-a treia și-a patra zi
uneori

și
fără a merge numai decît pe ideea că
realitatea răpește
numindu-l
trei sferturi din bucuria
poemului, nu te mai întrebi nici măcar retoric
ce anume deosebește fericirea închipuită
de cea
reală

ispită

cam goluță ziua, palidă, fără chef
aș strânge câte ceva pentru ea
de la celelalte, viitoare –

la Timp
chiar m-aș îndatora

să-i scape el un pic din răsfațul
de peste-un an de pildă,
când va mai înflori o dată pământul pentru mine

din cântecul de peste trei,
de-o să-mi mai plouă vindecător o zi

din liniștea de peste zece
când mi se va mai așterne cerul la picioare

din toată nebunia la un loc
a lor

dar pentru asta ar trebui, îmi spuneți,
să visezi prea mult
cuvântul tău s-ajungă din urmă viitorul
din care tot el să muște
spre a hrăni și ziua asta